

Han holdt inde. Han mærkede, at bitre Minder fra hans Hjem begyndte at tage Magten over hans Tanker, og han vilde standse et Øjeblik for at tvinge sig til Rolighed. Men da han nu tog sit Ur frem, opdagede han til sin Forfærdelse, at Tiden var løbet fra ham. Han havde allerede talt i over fem Kvarter.

„Ja, saa maa jeg nok holde op,“ sagde han lidt forlegen; og skønt man fra alle Sider af Forsamlingen protesterede livligt og bad ham om at fortsætte, besluttede han sig til at bryde af.

„Jeg tror dog, det er bedst, jeg stopper her . . . jeg kan alligevel ikke idag blive færdig med alt, hvad jeg gerne vilde sige Jer. Men kan vi blive enige om en anden Søndag at samles her igen, kan vi jo til den Tid fortsætte.“

„Ja—ja,“ raabtes der fra hele Forsamlingen.

„Ja, send kun Bud efter mig; jeg skal altid være tilrede. — Men inden jeg idag slutter, maa jeg dog endnu tilføje et Par personlige Bemærkninger. Naar man — som jeg — er udgaaet fra de Forhold, jeg her har søgt at skildre, saa føler man en usigelig Taknemmelighed imod dem, der i Ungdomsaarene stod ved ens Side og holdt Øjet aabent for det Lys, der fører ud af alt Mørke, og pegede mod den Vej, der rækker over alle Afgrunde. Denne Vej har jeg fulgt, og saaledes er jeg kommen til Jer. Hvad Gerning jeg kan udrette imellem Jer, veed endnu kun Gud. Men jeg føler Trang til at udtale for Jer, at hvorledes end min Stilling her i Sognet fremtidig vil blive — og mulig vil der ske en Forandring i den fra denne Dag — saa har jeg en sikker Tro paa, at naar vi først tilfulde lærer at kende og forstaa hinanden, vil vort Samliv ogsaa nok blive til Lykke og Velsignelse. Kan disse Timer bidrage dertil, er min Hensigt med dem naaet.“

Han gjorde en let Bøjning og steg ned af Talerstolen.